4e JAARGANG No. 2 15 OOGSTMAAND 1939

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD VOOR DE VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

OPSTELRAAD: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
INSCHRIJFGELD: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTREKENING 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

„Legion Condor"

Wij gingen niet doelloos, ten einde raad,
een wanhoopsdaad.... Bij den ander een gril....
Wij zijn niet gevlucht voor de nood. Van de straat.
In ons brandde andere, hoogere haat,
wij brachten een boodschap. Wij droegen een wil.

Wij gingen niet: vergéten! Ginder bleef één
die ons zijn moed mee gaf, zijn geest.
Zijn wil droeg ons door de vuurlinies heen,
stormend met ons barricaden vaneen;
zijn voorbeeld is nimmer klein geweest.

Hij maakte ons strijder, maar óók afgezant
en wij stonden hier niet bijeengezocht
om te schieten op een gebalde hand,
méér droegen wij in ons: het vaderland
dat groot werd en machtig.... Door hem, die ééns vocht

als wij.... **Hij** gaf ons geloof en vertrouwen en kracht
door hem zijn wij 't dapperst daar waar 't vuur
het hevigste is. Hij wees ons die macht
die om de dood, om het leven lacht....:
Heimat.... Hier.... Steeds.... Tot ons laatste uur!

ROB DELSING

Intellectueelen

Aldus prof. Van Dijk: „Ik noemde de diepe kwaal der 19e en 20ste eeuw nog niet. Ons intellectualisme heeft ons leven zoo dor gemaakt, het heeft het gansche leven op het verstand gesteld. Wij hebben de wetenschap te veel geprezen, inplaats van er God voor te danken, want zij is een kostelijke gave. Wie telkens weer de wetenschap prijst, brengt zichzelf en anderen daarmee reeds op een verkeerden weg. Hij suggereert immers de gedachte, dat kennis gaat boven karakter. Dan worden de krachten der ziel, dan wordt het geweten in stilte geparalyseerd. Zijn er geen jonge menschen, die bruutweg zeggen: het intellect is toch eigenlijk maar het eenige wapen om door de wereld te komen? Ik geloof, dat men altijd door het leven komt. Daar zorgt de deining, de zwakkere of sterkere golfslag van het leven zelf wel voor. Wij komen altijd wel bij den Jordaan des doods aan, maar men kan ook aan het eind van zijn leven aankomen bij de ruïne van zijn hart".

Misschien ware het beter dit intellectualisme niet direct op rekening van de intellectueelen te zetten, maar te onderscheiden tusschen intellectueelen en intellectualisten. De intellectueel is dan de man, die behalve kennis ook wijsheid heeft en de intellectualist is dan de man, die tegenwoordig door de groote menigte en vooral door zichzelf voor intellectueel versleten wordt, de nakomeling van het „denkend deel der natie".

De intellectualist is de man, die de waarde van het verstand in het algemeen en van zijn verstand in het bijzonder overschat. Voor wijsheid is niet alleen verstand, maar ook hart en karakter noodig.

Onze lieve Heer weet alles, maar hij weet alles beter.

Hij is critisch, behalve dan ten opzichte van zichzelf, en bovenal ten opzichte van het oorspronkelijke, dat de intelli-

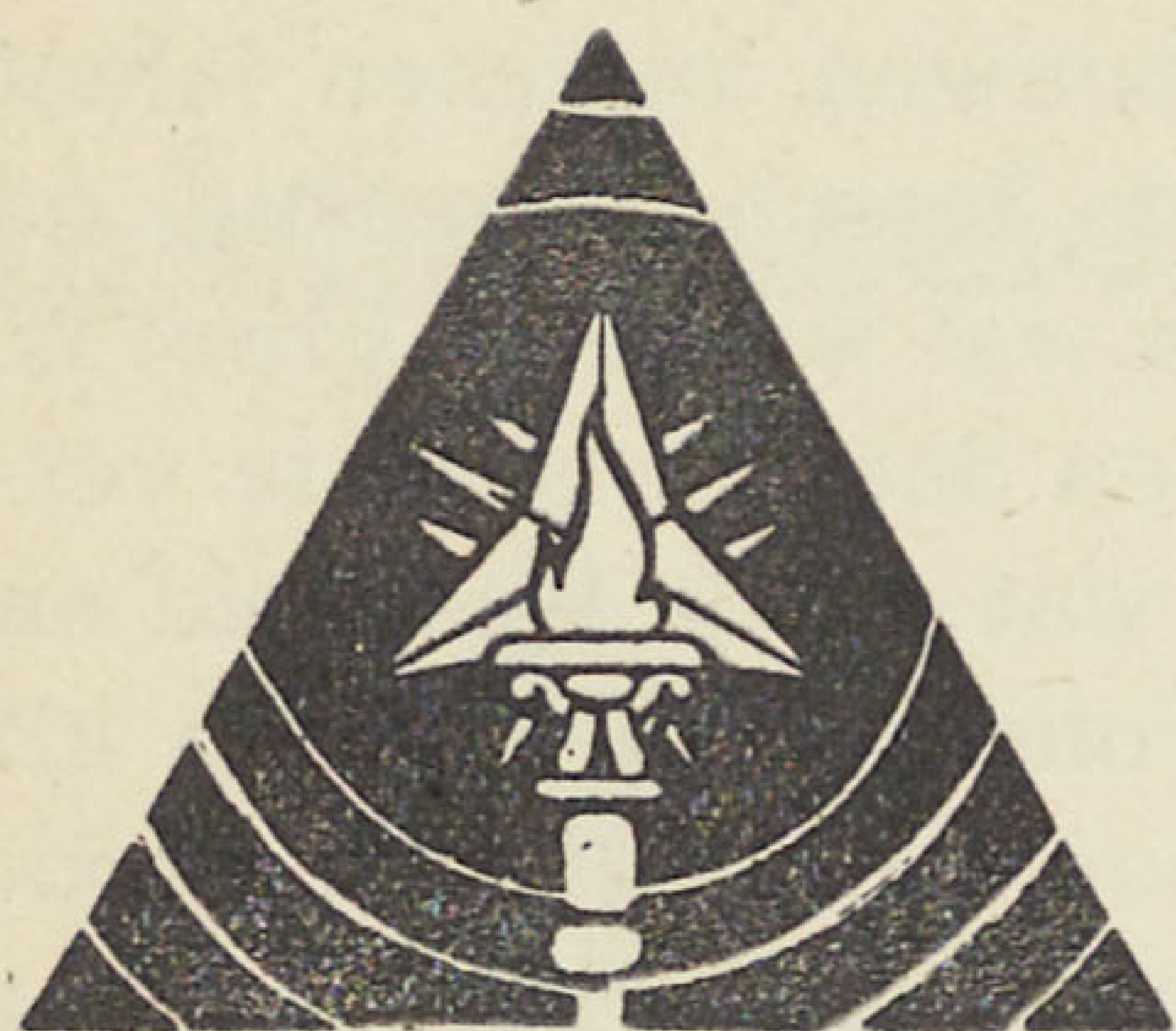
gente middenmaat met haar pyramidale belezenheid in haar middelmatigheid kwetst. Daar kan zijn ijdelheid niet tegen. Hij kan niet onderscheiden tusschen het interessante en het oorspronkelijke, tusschen oplappen en opbouwen, tusschen talent en genie, tusschen succes en toekomst, tusschen geestig en waarachtig, tusschen wat in de mode en wat werkelijk groot is. Hij ziet van alles het betrekkelijke in, en daarom is hij te verstandig om te onderscheiden tusschen wat uit de waarheid en uit de leugen, uit het recht en uit het onrecht, uit God en uit den Satan geboren is. Hij weet, dat hier op aarde alles wat groot en goed is, straks weer in menschenhanden tot kleine munt geslagen, bezoedeld en bedorven wordt, en daarom is hij voor het goede niet heet en voor het kwade niet koud. Hij is lauw en te verstandig om trouw te zijn. Hij eet gaarne van twee wallen en is overal te vinden behalve in de hoeken waar de slagen vallen. Dapperheid is zijn sterke zijde niet. Dat laat hij aan de dommen over. Ge moet niet denken, dat hij laf is! dat niet! maar hij is.... verstandig, weet ge! En den moed — misschien de grootste en zeldzaamste — om zich voor een ideaal bij het groote publiek en vooral bij de „intellectueelen" belachelijk te maken, kent hij zelfs niet van hooren zeggen. Hij kan prachtig ontleden; analyseeren is voor hem hoogste wijsheid. Een volk analyseert hij tot een optelsom van individuen; en als psycholoog analyseert hij elke ziel, die in zijn handen valt, kapot.

Wat werkelijk groot is, kan hij in eigen tijd heelemaal niet onderscheiden en in de geschiedenis kan hij het niet met rust laten, maar zuigt het aan het ruggemerg. En als iemand boven hem en zijns gelijken uitsteekt, dan wordt hij stichtelijk en gaat preeken over hoogmoed en afgoderij. Het woord eerbied staat niet in zijn woordenboek, behalve als hij op zijn teenen getrapt wordt, en die zijn vrij lang.

Van Jezus is ons het woord bewaard: „Ik dank U, Vader! Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen (dat zijn de werken en gedachten Gods) voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt en hebt den kindekens geopenbaard".

W. TH. B.

Organisatie tot oorlog of vrede

De volkeren van Europa, eveneens de belangrijkste staten uit het overige deel der wereld, hebben momenteel een organisatie, die voert tot oorlog, in het leven geroepen. Het blijft altijd mogelijk, dat deze organisaties uiteindelijk niet tot oorlog voeren, maar gevaarlijk is het spel, dat momenteel gespeeld wordt, vrij zeker. Afgezien nog van het feit der geweldige kosten van dit bedrijf, die op zich zelf reeds een aanmerkelijke verlaging van het mogelijke welvaartspeil beteekenen. Wij vragen ons af of de volkeren van Europa met het gevolgde systeem wel op den goeden weg zijn en zijn geneigd deze vraag ontkennend te beantwoorden. De volkeren van Europa willen geen oorlog, het verlangen gaat algemeen uit naar vrede. De schrik voor den oorlog is te vergelijken met den schrik van een patiënt, die voor den tweeden keer moet worden geopereerd, zijn angst ervoor is in den regel grooter dan den eersten keer, toen hij nog niet onder het mes was geweest.

Toch organiseeren deze volken ten oorlog en spreiden een energieverspilling ten toon, welke, voor een beter doel aangewend, rust en welvaart zou kunnen brengen.

Wij vragen ons af, of de stemming, welke in al deze landen heerscht, niet even goed georganiseerd zou kunnen worden als de algemeen als verkeerd erkende organisatie tot oorlog. Men zou toch kunnen probeeren middelen te zoeken, waardoor de grootmachten van Europa, in plaats van tot een oorlogsontwikkeling zooals die thans gaande is, tot een vredesontwikkeling konden geraken. Men zal geneigd zijn te antwoorden, dat zulks meermalen geprobeerd is, b.v. vanuit Den Haag en vanuit Genève. Ja, ook vanuit Versailles werd het indertijd gepropageerd, maar in den regel kregen weer enkele machten de leiding, die de zaak ten eigen voordeele wilden exploiteeren. En zoodra dit gebeurde, was de mislukking nabij; de idee was niet meer zuiver en verloor haar alles omvattende en principiëele kracht. Bij de uitvoering blijkt telkens, dat het moei-

lijkste is, de idee van persoonlijke begeerten vrij te houden, het ideaal boven de begeerte te blijven stellen.

Toch lijkt ons de tijd gunstig voor een vredesbeweging en wel vooral die tusschen de Noordelijke volken met als domineerende machten Duitschland en Engeland. Indien 2 personen willen ruziemaken, is het wel eens dienstig, dat een derde als bemiddelaar optreedt. Men ziet dan vaak de hartstochten zich ontspannen, bezinning intreden door het tusschen beide treden van den derde. Het gebeurt ook, dat beide zich vereenigen tegen den derde en deze zijn goede bedoelingen averechts ziet uitkomen. We meenen dat Duitschland en Engeland bezig zijn steeds meer tegen elkaar in het harnas te geraken en dat een derde macht zulks moest trachten te voorkomen. Duitschland en Engeland begrijpen elkaar niet, de Duitsche volksmentaliteit is een heel andere dan de Engelsche. Het groote verschil spruit voort uit hun wederzijdsche ligging en uit hun ontwikkeling ten gevolge dier ligging. Eens was Engeland aan het vasteland van Europa verbonden en heeft het niet zoo ver van het Europeesche vasteland van thans af gestaan. Later, toen dit eilandenrijk omspoeld werd door de zee, heeft zich onder de bevolking een nieuwe mentaliteit ontwikkeld. Deze zee-Germanen hebben overzee een groot deel van de wereld veroverd, zij hebben hun handelsgeest ontwikkeld en zijn vooral een koopmansvolk geworden.

Duitschland daarentegen bleef ondanks zijn industrieële ontwikkeling toch in de kern meer een boerenvolk, en was in zijn mentaliteit vaak tegenovergesteld aan den Engelschman.

Hoe kunnen nu zulke volken, met ver uiteenloopende eigenschappen en aspiraties, elkander terugvinden?

De beantwoording dezer vraag ligt nogal voor de hand, n.l. door naar elkaar toe te gaan. Dit is moeilijk, want volkeren zijn evenals personen gebonden aan hun eigenschappen en kunnen deze niet zoo maar veranderen. Als het Kanaal en de Noordzee weer gedempt konden worden, zou Engeland dichter bij Europa komen en waarschijnlijk ook weer een andere mentaliteit ontwikkelen, die dichter bij die van het Duitsche volk kwam te staan. Maar tusschen Duitschland en Engeland ligt vooral Nederland, en als Duitschland en Engeland elkaar kwaad aankijken, wordt aanstonds de Nederlander benauwd. En als ze elkaar grijpen, komt hij direct in het gedrang.

Alleen reeds een reden, al is het om zelfbehoud, hier eens

de rol van bemiddelaar te overdenken (Amerika ligt daarvoor te ver weg en is te eenzijdig georienteerd). Elke goede idee, ja slechte ook zelfs, kan ontwikkeld worden en tot een macht aanzwellen, waarmede rekening moet worden gehouden. Had Nederland deze waarheid eerder en beter erkend, het zou reeds nu een macht kunnen zijn tusschen Duitschland en Engeland, waarmee niet, zooals thans, te spotten viel. In het afgeloopen tijdperk, waar geld en kapitaal zoo'n groote rol speelden en Nederland door zijn rijke koloniën zoo veel winst behaalde, moet het niet moeilijk zijn geweest een goed leger en een goede vloot uit te rusten. Maar dit zou weer een organisatie worden ten oorlog; en waar nu eenmaal Nederland in deze organisatie is te kort geschoten, rijst nog weer de vraag: zou Nederland in een organisatie ten vrede niet vooraan kunnen gaan? Zou niet vanuit Nederland een initiatief kunnen worden genomen en een kracht kunnen worden ontwikkeld, die allereerst ook over Duitschland en Engeland tot een krachtigen vredesbond kon aangroeien? We meenen, dat er toch een geweldig perspectief zit in een verbond, allereerst van die twee Germaansche grootmachten, van Engeland ter zee en van Duitschland op het vasteland van Europa. Ja, we meenen, dat het kortzichtig en onheilspellend voor onze cultuur is, dat die twee machten elkander bestrijden. Niets meer of minder dan de hegemonie van het blanke ras in de wereld valt of staat er mee. Dus de inzet is de prijs allicht waard.

Momenteel bestaat er, ondanks de oorlogstoebereidselen, geen twijfel aan, dat de breede schare van het volk in Duitschland als ook in Engeland even goed als in ons land geen oorlog wenschen, ja, dat ze het noodlottige ervan voor onze beschaving en vooral voor het blanke ras duidelijk en klaar inzien. Maar Engeland en Duitschland kunnen niet anders, omdat zij beiden door hun verschillende mentaliteit beheerscht en gebonden worden. Waar deze mentaliteiten uiteenloopen, wordt een elkaar verstaan en begrijpen onmogelijk, zelfs met den goeden wil ertoe.

Nu bezit Nederland weer een andere volksmentaliteit dan Duitschland en dan Engeland. In Nederland ontmoeten deze mentaliteiten elkander. Het Oosten van ons land is meer naar Duitschland geneigd en het Westen meer naar Engeland. Dit komt absoluut overeen met de ligging.

Waar nu Nederland bij uitstek den overgang vormt tusschen

Engeland en Duitschland, groeit als vanzelf daaruit de roeping, deze volken bij elkaar te brengen. Daartoe behoeft Nederland niet anders te doen dan zich positief in te stellen, zijn Nederlandsche eigenschappen te gebruiken, zijn natuurlijke instelling en opvatting over de problemen zoowel in Engeland als Duitschland te propageeren. Want het natuurlijke inzicht van Nederland in al de gerezen problemen, die onze tijd aan de orde stelt, is de overgang, de verbinding tusschen het Duitsche en het Engelsche standpunt. Nederland is van huis uit nog een boerenvolk als Duitschland, met al de eigenschappen van dien, ook is Nederland een zeevarend volk met de ontwikkeling van Engeland tot koloniale mogendheid. Nederland vereent in alles de Engelsche en Duitsche belangen, moet een natuurlijk inzicht in de dingen hebben, dat het vereenigingsprincipe van Duitschland en Engeland in zich sluit. En is eerst het principe daar, dan kan het groeien, vanuit Nederland over Duitschland en over Engeland, en tot een machtsorganisatie worden, welke de bedreigde wereld kan redden. De volkeren zijn rijp voor deze idee; indien heden of morgen een kracht uit Nederland opstaat, die den vrede wil, zal de breede massa van het volk in Duitschland bijvallen, zal het Engelsche volk dit met instemming begroeten. Omdat gevoeld wordt, dat een derde doet, wat geen van beiden kan doen.

Als Nederland zijn plaats, zijn positie en zijn roeping niet begrijpt, dan zal het moeilijk, zoo niet onmogelijk worden, dat Duitschland en Engeland tot elkaar komen. Nergens ter wereld kunnen zij elkaar zoo goed en zoo gauw ontmoeten. Laat Nederland nu uit zijn eigen nood een deugd maken. Laten een aantal vooraanstaande mannen tezamen het initiatief nemen tot een Duitsch-Engelsch verbond, laten zij een organisatie stichten en daarvoor leden werven in Duitschland, Engeland en Nederland. Laten zij verder door een aantal personen uit de drie genoemde landen de problemen ter tafel brengen en deze met hun vredeswil en vereend inzicht sterken en belichten. Door het zuivere principe over de 3 landen te verkondigen en organisatorisch te ontwikkelen zal het niet anders kunnen, dan zal men op den duur succes hebben en een vredesorganisatie tot ontwikkeling kunnen brengen, welke de tegenwoordige oorlogsorganisaties langzamerhand zal verdringen. De tegenwoordige middelen zijn absoluut ontoereikend, vooral omdat ze valsch zijn ingesteld. Wapent Duitschland, dan antwoordt

Engeland met omsingeling, Duitschland met nog sterkere bewapening, Engeland met nog nauwere omsingeling en zoo voort totdat eens de bom barst. Als de volkeren, die hiervoor rijp zijn en dit intens willen, in plaats van deze krijgsontwikkeling een vredesontwikkeling gingen opbouwen, eens uitdachten langs welke wegen al deze volken, te beginnen met Duitschland, Nederland en Engeland gezamenlijk tot meerdere welvaart zijn te brengen, dan zullen er wel grootere aspecten en mogelijkheden opdoemen, dan zullen er gezamenlijke plannen voor hun opbouw geconstrueerd kunnen worden, welke tot groot voordeel van de betreffende volken zullen zijn en waarbij zij ook hun volkspersoonlijkheid kunnen behouden. Het is een leugen, dat Duitschland op zichzelf staande in Europa tot vrije ontwikkeling kan komen, eveneens dat Engeland onder voortdurende wrijving met Duitschland zijn taak op de plaats zijner ligging rustig kan volvoeren.

Een botsing der ideologieën is onvermijdelijk, zegt men. Het is ook denkbaar, dat deze ideologieën ergens in elkaar vloeien, een verbond vormen, als aan weerszijden de scherpe kanten zijn afgeslepen. Is er dan uiteindelijk zooveel verschil tusschen democratie en nationaal-socialisme of treft dit verschil meer de verschillende volkskarakters?

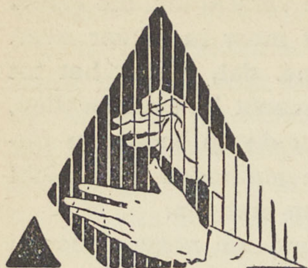
De democratie wil een volksvertegenwoordiging zijn en het nationaal-socialisme een volksgemeenschap. Het democratisch ideaal wil toch het gansche volk aan de ontwikkeling doen deelnemen en het nationaal-socialisme wil in alles van het volksbelang en niet van het groepsbelang doen uitgaan. Bij een geniale leiding, die het ideaal oprecht hoog houdt, floreeren beide systemen; bij een zelfzuchtige leiding, waar niet de hoogere geest, maar de begeerte heerscht, falen beide systemen.

Het wil ons voorkomen, dat het Nederlandsche volk vooral de ontwikkeling der vrije persoonlijkheid wenscht. Eens heette dit democratisch te zijn, maar ook wil het de volksche beweging, die niet alleen het ideaal der gemeenschap of dat van het individu zoekt, maar het sociale met het persoonlijke of nationale wil vereenigen. En waar toch vooral in Nederland deze opvattingen in elkaar vloeien, schijnt hier het terrein voorbeschikt, om een synthese te vormen van ideeën, die op zijn Nederlandsch beschouwd toch niet zoo ver uiteenloopen. Nederland staat in het brandpunt der wereldcrisis, het zal uit zijn nood een deugd kunnen maken. In het Neder-

landsche volkskarakter raken de heftige verschillen, die elders bestaan, elkaar niet, vloeien ze min of meer in elkaar over. En dit is tenslotte het vredesprincipe, dat, indien het tot ontwikkeling wordt gebracht, tot een macht kan aanzwellen, ver over onze grenzen, die op den duur de op botsingen uitloopende en met ondergang dreigende methoden tot inzicht en positieven gezamenlijken opbouw kan brengen.

Nederland zou daarom het initiatief moeten nemen voor al die dingen, welke tot een actieve vredesbeweging kunnen leiden, niet met pacifistische waandenkbeelden te propageeren, maar door een actieven opbouw van al die zaken, waardoor de verschillende volken van West-Europa nader tot elkaar gebracht worden. Het nationaal-socialisme in Duitschland heeft verschillende methoden aangegeven, die ook bij andere volken navolging vinden. Daar is de organisatie Kraft durch Freude, daar zijn werkkampen, daar zijn andere middelen waardoor het volk tot veel grootere activiteit is gebracht. Op zich zelf in ieder volk toegepast zijn deze middelen zeer zeker nuttig, internationaal georganiseerd zouden ze een groote verlevendiging brengen der wederkeerige kennismaking der volken. Zoolang Europa geen Europeesche belangen en Europeesche idealen kent, maar alleen de afzonderlijke der volken, zullen deze volken meer tegen elkaar dan met elkaar gaan. Organisatorisch dient de zin voor een Europeesch samengaan te worden ontwikkeld. Dan zullen op den duur de enghartige strijd-methoden als van zelf komen te vervallen. Het komt er op aan naast de verschillende volksmentaliteiten een Europeesche mentaliteit te kweeken. Daarvoor kan een land als Nederland zich verdienstelijk maken, kan Nederland zijn vroegere grootheid herwinnen. Niet door wapengeweld maar door de kracht van den geest, door al die zaken internationaal te organiseeren, waar successievelijk de volken rijp voor worden, al ligt het nog niet geheel in de lijn der diverse regeeringen dit te overzien. Zooals de groep dikwijls te veel gebonden is aan haar groepsbelang, zijn op hun beurt de volkeren wel eens te veel aan hun volksbelang vastgeklonken op een tijd dat toch grootere belangen en idealen in zicht komen. En zoo is dit thans het geval. West-Europa dient de grootere lijnen voor samenwerking te zoeken, de volkeren gevoelen dit. Ze wachten op het woord en de daad, die verlossing zal brengen.

T. E. B.

Lied van Dietschers in den vreemde

Mijn Nederland, mijn Vaderland,
Beslecht den broederstrijd.
Wij, Dietschers in het buitenland,
Verstaan den nieuwen tijd.

O volk, waaruit ons bloed ontsproot,
Ontplooi uw vlag na dadennood
Maak Dietschland tot een vaste stêe
HOU ZEE! HOU ZEE! HOU ZEE!

Uw dundoek met oranjebaan
Het reine wit en 't blauw
Waai' fier als overwinningsvaan
Van godsvrucht, eer en trouw.
(Keervers.)
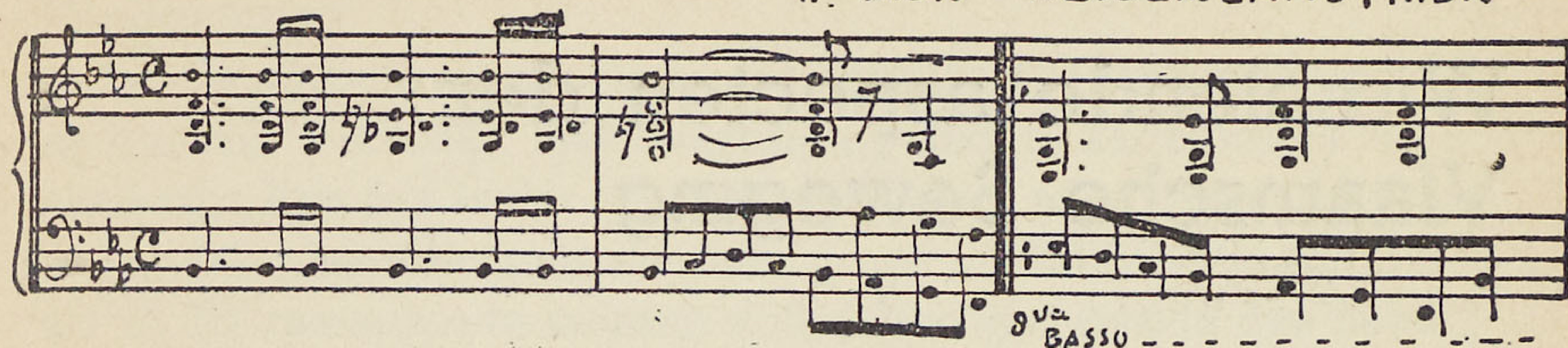
Om onze Koningin geschaard
Schepp' eendracht: arbeid, brood;
Vrij, werkzaam in der tijden vaart,
Wordt Nederland weer groot.
(Keervers.)

Op vreemden bodem klinkt ons lied
Van Dietschers, één van zin,
Met hoop in 't hart voor blij verschiet
Gaan wij de toekomst in!
(Keervers.)
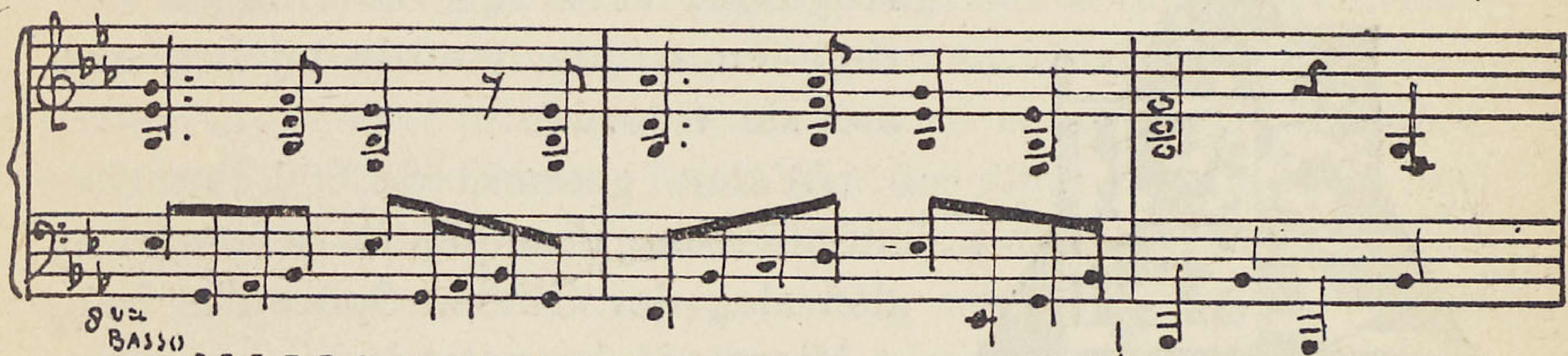
Lied van Dietschers in den vreemde

Woordcn van Jan de Gooyer *Muziek van Jobbe Donckels*
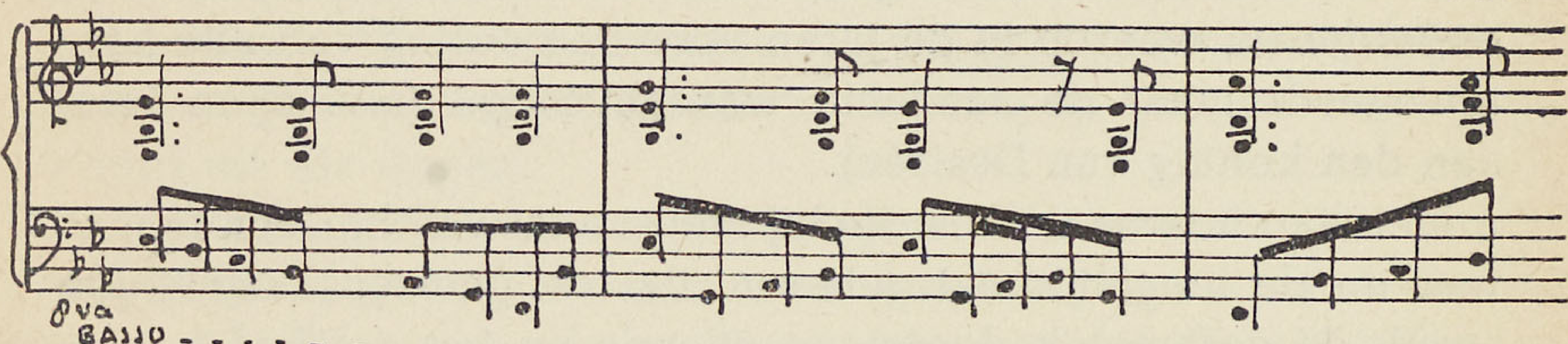
1. MIJN NE-DER-LAND, MIJN

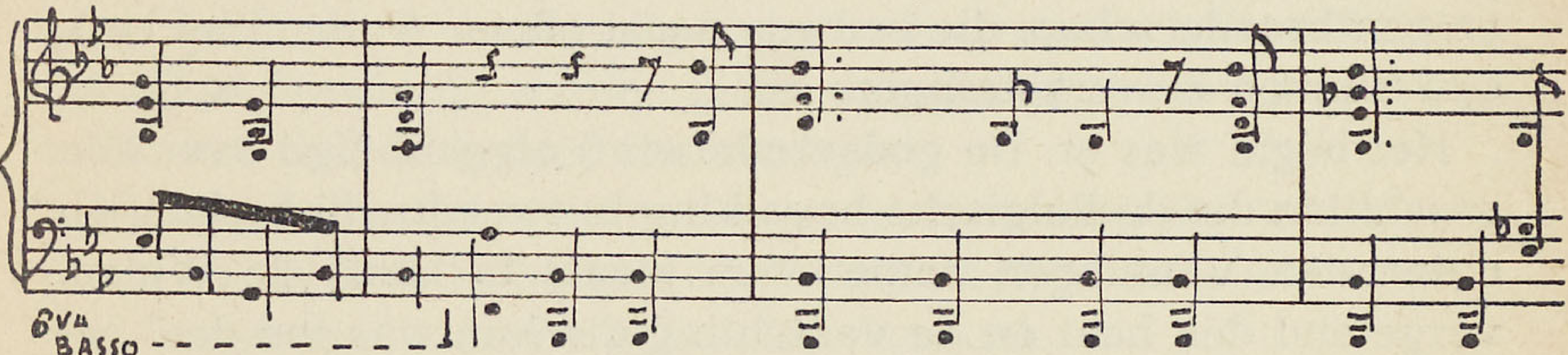
VA-DER-LAND, BE-SLECHT DEN BROEDER-STRIJD. WIJ,
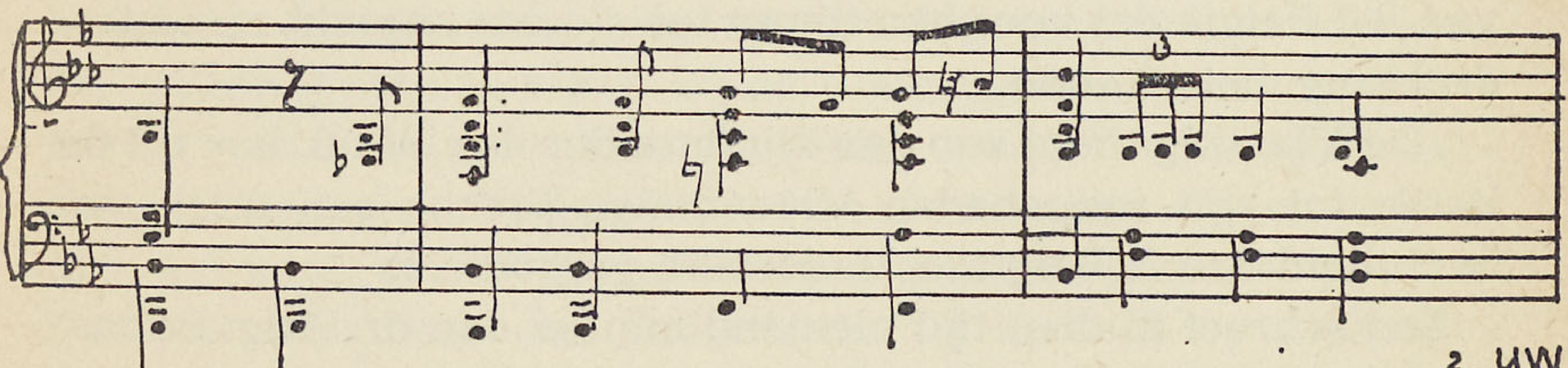

DIET-SCHERS IN HET BUI-TEN-LAND, VER-STAAN DEN
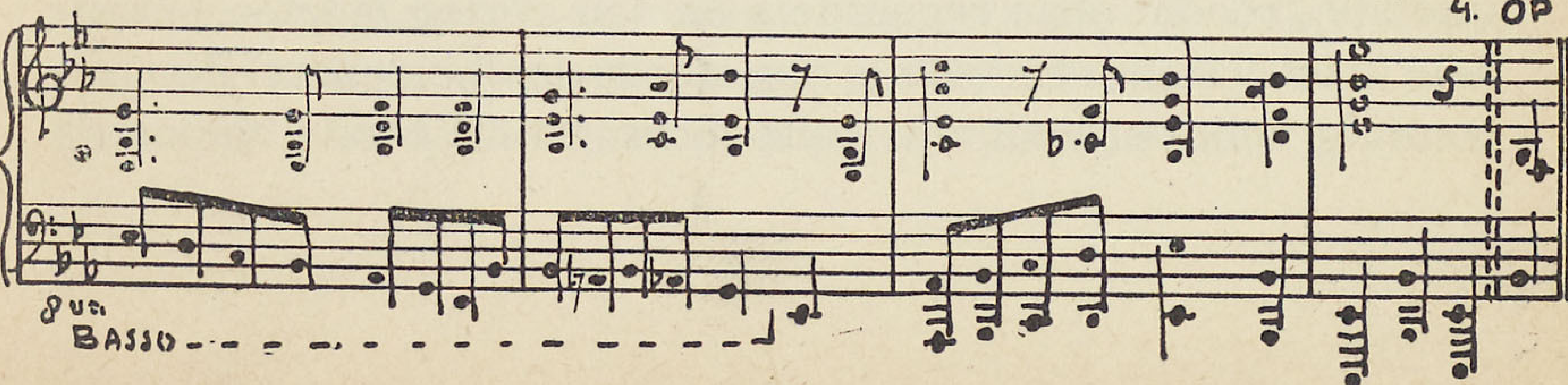

NIEUWEN TIJD. O, VOLK, WAARUIT ONS BLOED ONT-

SPROOT, ONT-PLOOI UW VLAG NA DADENNOOD. MAAK

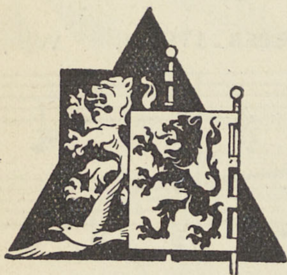

DIETSCHLAND TOT EEN VAS-TE STEÊ HOU-ZEE! HOUZEE! HOUZEE! 2. UW 3. OM 4. OP

Wisselende aspecten der Vlaamsche Beweging

V

Toen Koning Albert den 5en Augustus 1914 zijn onderdanen opriep ten strijde, vuurde hij hen aan met de woorden:

„Walen, gedenkt de 600 Franchimonteezen; Vlamingen, herinnert u den slag der Gulden Sporen".

Hiermede bevestigde hij het diepgaande onderscheid tusschen zijn onderdanen, waarop in de jaren voor den oorlog van alle kanten steeds meer de aandacht was gevestigd (b.v. open brief aan den koning van Destrée).

Het waren twee volken die hij moest aanvoeren. Doch tevens was nu de mogelijkheid geboren, dat de gemeenschappelijke strijd, de gezamelijk doorstane ellende en het gelijkelijk vergoten bloed, deze twee volken zou brengen tot een eendracht en een broederschap, die eeuwen naast elkaar wonen niet hadden kunnen bewerkstelligen.

Het begin was er. De godsvrede werd afgekondigd over alle geschillen die de Belgische bevolking in tweedracht hielden en duizenden Vlamingen namen hun plaats in naast de Walen, vergetend den haat en de verachting die hun was ten deel geworden, bereid hun leven te offeren voor de onafhankelijkheid van dat België dat voor hen tot nu toe slechts onrecht en onderdrukking beteekende.

„De Vlaming toont zoo aan zijn broeder den Waal, hoe uit de liefde tot zijn aangebeden Vlaanderen, tevens een diepe gehechtheid aan 't Belgisch Vaderland gegroeid is".

Zoo schreef in dien tijd niemand minder dan dr. Aug. Borms. En hij spoorde zijn volksgenooten aan, zich te geven tot het uiterste „zoodat onze regeerders na den oorlog moeten bekennen: „Het Vlaamsche volk is nog steeds een heldenras! Zoo een waardig volk verdient zijn volle recht! En als eerste belooning

voor zijn dapperheid en trouw, schenken wij het de Gentsche Hoogeschool!" "

Zooals hij, schreven vele andere overtuigde flaminganten. Of zij het ook werkelijk met overtuiging deden, zal moeilijk na te gaan zijn. Een feit is dat bovenaangehaalde woorden van Borms de houding omschrijven van een groot aantal Vlamingen, zooals zij die meenden te moeten volhouden gedurende den heelen oorlog, de z.g. passieven.

Voor de anderen is het vraagstuk van het al of niet gemeend zijn der trouwbetuigingen aan België van minder belang, aangezien de Walen en franskiljons hen al spoedig noodzaakten hun houding te wijzigen. Want aan die zijde scheen men den godsvrede niet lang te kunnen uithouden. Reeds half Augustus werd het voor de Vlamingen noodig openlijk protest aan te teekenen tegen de beschuldigingen van Duitsch gezindheid en „verkapt pan-germanisme" die vooral te Brussel aan het adres van leidende Vlaamschgezinden werden geuit en die blijkbaar moesten dienen als verklarende toelichting op het gevleugelde woord uit die dagen:

„Après la guerre on ne parlera plus du flamand". (Na den oorlog zal er geen Vlaamsch meer worden gesproken). Intusschen werden er steeds grootere gebieden van België bezet, hetgeen met zich mee bracht, dat de aanvallen op de Vlamingen nu in de Fransch-talige vluchtelingenpers buiten België, vooral in Frankrijk, werden geuit, vanwaar ze evenwel spoedig tot in het bezette gebied doordrongen.

Na den val van Antwerpen vermeerderde zich de stroom van laster en verdachtmakingen nog aanzienlijk, hoewel Antwerpen zich langer had staande gehouden dan Luik.

Al deze hatelijkheden, welke door de officieele Belgische instanties hoegenaamd niet werden tegengegaan, prikkelden den ouden geest van verzet bij de Vlamingen en toen bovendien bekend werd, dat verschillende Walen o.a. volksvertegenwoordiger Buisset zich tot den Duitschen Gouverneur-Generaal hadden gewend, om te protesteeren tegen het gebruik van het Nederlandsch naast het Duitsch en het Fransch op de mededeelingen van het Duitsch Bestuur, onder het valsche voorwendsel, dat Fransch de eenige officieele taal in België was, ging men in Vlaamschgezinde kringen zich afvragen, of het niet raadzaam was, de Duitsche overheden voor te lichten omtrent

taalwetten en taalrechten in België. Al spoedig stelden eenige Vlaamschgezinden zich met dat doel in verbinding met de Duitsche instanties.

Naast deze wel zeer gematigde Vlaamschgezinde werkzaamheid, die overigens den onvoorwaardelijk loyalen Vlamingen reeds veel te ver ging, uitte zich, het eerst in Gent, het Vlaamsch radicalisme, door de oprichting van een Jong Vlaamsche groep onder leiding van den Noord-Nederlander ds. Domela Nieuwenhuys Nyegaard, Ned. Herv. predikant te Gent. Onder de stichtingsleus België's dood is Vlaanderens leven, ging deze groep ijveren voor een vrij en onafhankelijk Vlaanderen van Duinkerken tot de Maas.

De naam België moest voor goed uit de geschiedenis verdwijnen.

Dit was dus de consequente toepassing van Vermeylen's kritiek der Vlaamsche Beweging. Merkwaardig was de reactie van Vermeylen zelf hierop. Zeer heftig bestreed hij de oogmerken der Jong Vlaamsche groep en alle Vlaamschgezinde werking in oorlogstijd.

Thans gold voor hem slechts België, waarvan de onafhankelijkheid moest verdedigd worden met opzij zetten van alle Vlaamsche belangen. Hij trok zich dan ook geheel uit de Vlaamsche middens terug. Steeds scherper werd het onderscheid tusschen loyalen en radicalen. Tusschen hen in stonden de voorwaardelijk loyalen die zonder België ontrouw te willen worden, zich wel tegen aanmatigingen van de verfranschers wilden verzetten en de gerechtvaardigde Vlaamsche eischen doen hooren, een houding die op den duur, toen de officieele Belgische regeering zich tegen de actieve Vlaamschgezinden keerde, niet was vol te houden.

Intusschen lekte meer en meer uit dat ook in het leger aan het front de Vlaamsche soldaten te lijden hadden van den spot en de kwaadaardigheid der Waalsche en franskiljonsch meerderen, om wille van hun taal en hun Vlaming-zijn. Dit weerhield de fransch-talige pers niet, om het te doen voorkomen alsof de Vlamingen en Walen broederlijk naast elkaar streden en alsof de Vlamingen na hun strijd voor Vlaanderens rechten voor goed vaarwel te hebben gezegd, zich met hart en ziel te weer stelden ter verdediging der Latijnsche cultuur.

Toen deze voorstelling van zaken in Vlaanderen bekend was

geworden, achtte Borms den tijd gekomen om te spreken. Na zijn woorden, in 't begin van dit artikel aangehaald, geven we nu een ander geluid: „Er zijn landgenooten die meenen dat zoolang de oorlog duurt alle geschillen over taal en ras moeten terzij geschoven worden. Wij hebben ons naar dit ordewoord gedragen maar waar de tegenstanders van 't Vlaamsche volk voortgaan met ons in den vreemde aan te vallen en wapens te smeden tegen ons volksbestaan, daar moet elk oprecht Vlaming het als een plicht aanzien die pogingen te verijdelen en ons te waarschuwen".

Dit woord, in Januari 1915 geschreven, was het signaal tot het allerwege openlijk hervatten der Vlaamsche activiteit, nadat tevoren te Brussel en Gent die arbeid reeds in stilte begonnen was.

De Belgische openbare machten in het bezette gebied, zetten intusschen haar verfranschende praktijken onverminderd voort. Toen herhaalde verzoeken om de taalrechten der Vlamingen te eerbiedigen geen gehoor vonden, gingen de Vlamingen zich tenslotte tot de Duitsche overheden wenden, hetgeen meer succes opleverde.

Om de verhoudingen zuiver te zien, dient men te bedenken dat bij de Haagsche Conventie van 1907 internationaal was overeengekomen, dat in oorlogstoestand, bij een eventueele bezetting van een land of gebied door een vreemde mogendheid, het gezag van de wettige macht zou overgaan op den bezetter in dier voege, dat de ambtenaren werkzaam in het bezette gebied op hun post behoorden te blijven en evenals de rest van de bevolking gehoorzaamheid verplicht waren aan de bezettende macht. Deze vertegenwoordigde de wettige regeering in dat gebied en was verplicht, zooveel mogelijk de openbare orde en het openbare leven in het bezette gebied te herstellen, onder inachtneming van de in het land van kracht zijnde wetten, behoudens volkomen verhindering. Deze overeenkomst, die ter bescherming van de burgerbevolking diende, was in België in een wet ondergebracht (1910) en dit verklaart, waarom in het bezette gedeelte van België overal de Belgische ambtenaren en overheidspersonen in functie bleven.

Aan den anderen kant gaf zij den Duitschen Gouverneur-Generaal de bevoegdheid tot het nemen van de verschillende maatregelen ten voordeele van het Vlaamsche volk die

alle zonder wetsverandering konden getroffen worden. Want het invoeren van het Nederlandsch als taal voor het bestuur en de scholen geschiedde ingevolge wetten, die reeds jaren bestonden, doch nimmer waren nageleefd.

Ook de vervlaamsching der Gentsche Hoogeschool geschiedde niet tegen bestaande wetten in. Want dat zij tevoren Fransch was berustte op een Koninklijk Besluit, dus een bestuursmaatregel die te allen tijde kon worden ingetrokken en door een ander vervangen, hetgeen geschiedde. Dat tenslotte een begin gemaakt werd aan de bestuurlijke scheiding tusschen Vlaanderen en Wallonië door het ophitsen van enkele ministeries en Vlaamsche en Waalsche afdeelingen beteekende ook niets anders dan een bestuursmaatregel door Waalsche en franskiljonsche sabotage noodzakelijk gemaakt, om de wetten die ten behoeve van het Vlaamsche volk bestonden, ook naar behooren te doen functioneeren.

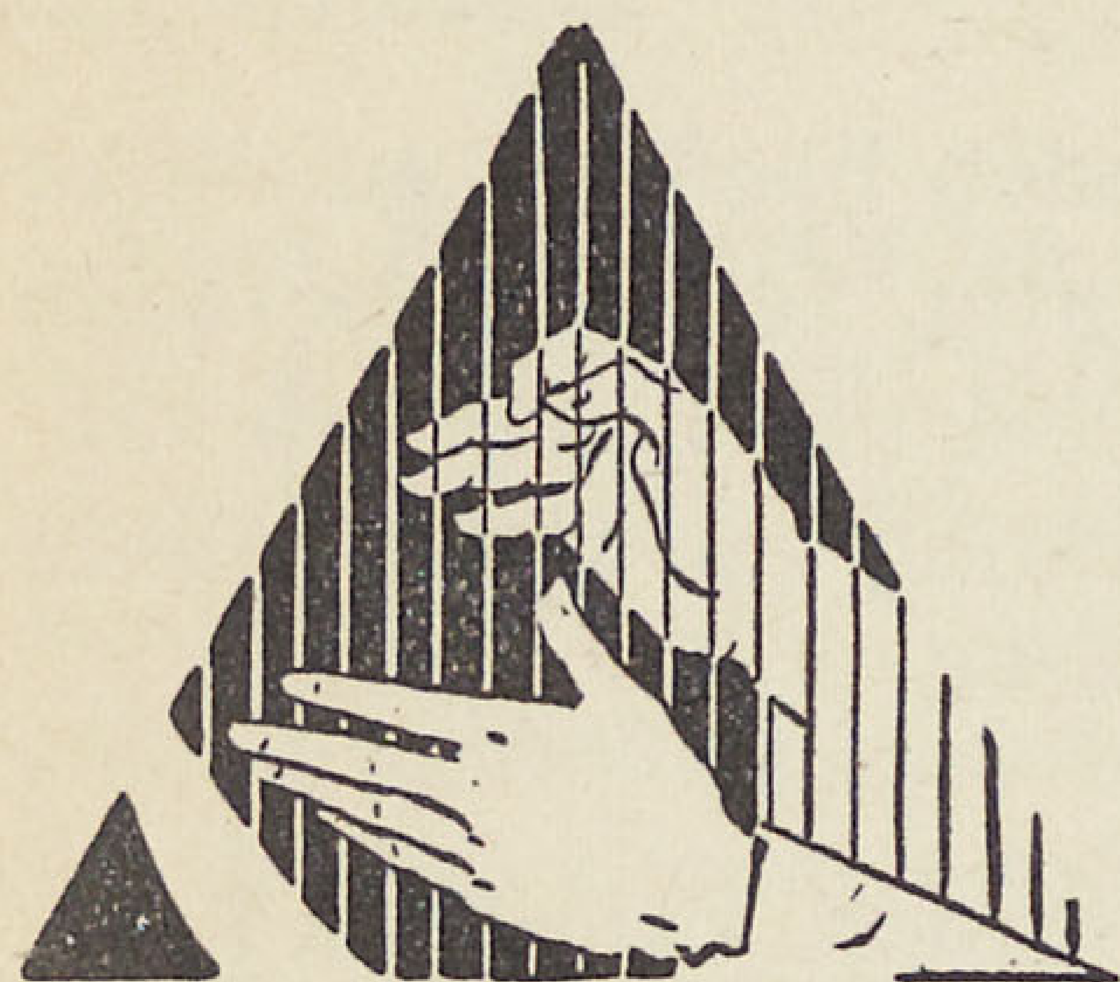
P.

VERBETERING:

In het opstel over Hoedemaker, in onze vorige aflevering verschenen, zijn diens voornamen bij vergissing verkeerd opgegeven. Zij moeten luiden: Philippus **Jacobus** H.

(Opstelraad).

Zingend in den strijd

In den zang van een volk kent men het volk.

Het zingt van zijn geloof en zijn liefde, zijn vreugden en zijn treuren, zijn grond en zijn groei en zijn strijd, wanneer het over dit alles niet meer te spreken vermag.

In de oude zangen klinkt het van Dietschland; betuigt de Zwijger zijn onbreekbaar vertrouwen in Godes zegen en de hem geschonken kracht, doemt het verre „Oostland" weder op, leeft het volksche boerenleven voort en vindt een bodemgebonden volk zich zelve terug in zijn diepst gegroeide wortelen, welke de eigen, vertrouwde aarde omvatten; stijgt het vandaar op naar de stralende hoogten van het stoere geloof der vaderen.

De nationaal-socialist, die gegrepen werd door de brandende liefde voor eigen volk en vaderland, zingt. Hij vond zijn volk terug.

In de meest strijdbare groepen der jongeren groeiden nieuwe liederen, die de oude, eeuwige waarden opnieuw bezongen. Zij leerden het, al marcheerend door de straten van onze eigen steden en dorpen, in de wijde velden van ons vaderland.

Wanneer zij het onrecht, dat ons volk door de vreemdelingen dagelijks wordt aangedaan, feller gevoelden dan zij het zeggen konden, zongen zij het uit. Vrijheid en recht!

Zoo vormden zich onder aanvoering van bezielde leiders zangersgroepen in de Beweging van het Nederlandsch Nationaal-Socialisme. En uit den toon, die in de door die groepen gezongen liederen klinkt, hoort men den geest van die zangers.

Een Nederlander zingt heden niet meer zoo gauw. Velen waren het verleerd en voordat Mussert kwam was er niet veel meer, om te bezingen. In zeven jaren is dat anders geworden.

Het is zelfs niet meer „gek", om Nederlandsch te zingen. Eindelijk leeren onze volksgenooten gevoelen, dat het wèl gek

is om te „croonen" van „Baby, I feel so blue" en zoo, en dat een Jood uit New York geld kan maken uit een songhit-industrie, die aardig op weg was onze Nederlandsche jeugd volkomen te bederven.

Geen man en geen cent meer voor dezen rommel!

De N.S.B.-ers in Indië leerden weer zingen. Soerabaia, Batavia....

Ja, ook Batavia, dat zich zelf hervonden heeft na moeilijke tijden en dat zijn zangersgroep van vijftig, zestig kameraden zag inkrimpen tot een tiental vastberaden, onwankelbare zangers, welke onder de „houwe trouwe" leiding van kameraadske Longpré al zingend den strijd bleef voeren....

Nu groeit het weer.

De leider van de Batavia'sche zangersgroep, kameraad Baarslag, was met verlof in Nederland, aan het front, en deed rijke indrukken op vooral ook van het werk van kd. Melchert Schuurman, den Dietschen zanger, die in Nederland groote zalen vol met stugge vergaderingsbezoekers aan het zingen brengt, eindelijk weer, na jaren van dofheid.... Het groeit weer in ons volk!

Vooruit, nationaal-socialisten te Batavia, zingend op marsch naar het groote doel, zingend in den strijd om het stralende Dietschland, dat òns zal zijn in nabije toekomst en dat zich tegen de klarende luchten begint af te teekenen als bereikbaar ideaal.

(Overgenomen uit het Bat. Kringblad).

Lichamelijke jeugdopvoeding in Italië

Vóór de fascistische revolutie was het turn- en sportonderricht uitsluitend het privilegie der scholen, doch werd hier zeer weinig gebruik van gemaakt en kwam het sportonderricht eerst op de tweede plaats. De leeraren hadden geen wetenschappelijke opleiding gekregen en bezaten niet voldoende kennis, die in den tegenwoordigen tijd noodig is voor hen, die het opgroeiende geslacht moeten vormen en in goede lichamelijke conditie moeten houden. De leerlingen hadden niet de minste moeite om de paar zeer eenvoudige oefeningen, die de meesten als onnuttig tijdverdrijf beschouwden, uit te voeren.

Deze werkelijk onhoudbare toestand noodzaakte de fascistische regeering vanaf het jaar 1923, een nieuw plan te bestudeeren, op welke wijze het turnonderwijs nu op te bouwen was. Het moest ten eerste direct van de scholen losgemaakt worden en vervolgens midden in het leven zelf gebracht worden.

Zoo ontstond een zelfstandige organisatie voor de lichamelijke opvoeding der jeugd, die, al bracht zij niet direct die resultaten, welke men van haar verwachtte, toch er veel toe bijdroeg om de aandacht te vestigen op de oplossing van het zware probleem, dat de opbouw van een behoorlijke lichamelijke opvoeding der jeugd was.

Deze voorbereiding was sedert het begin der fascistische revolutie in handen van de jeugdorganisaties der partij, en toen reeds hadden de jeugdige zwarthemden den naam aangenomen van den jongen uit Genua, die eens den opstand tegen een buitenlandschen vijand uitgeroepen had.

Het was noodzakelijk om al deze vereenigingen en organisaties in één verband onder te brengen en de nieuwe organisatie een vast omlijnd karakter te geven. Zoo ontstond dan op bevel van den Duce de „Opera Balilla", die door een wet van 3 April 1926 No. 2247 in het leven geroepen werd. In het

oprichtingsstatuut werd zij beschreven als een lichaam bestemd om te zorgen voor de moreele en lichamelijke opvoeding der jeugd.

In het eerste begin was de „Opera" direct onder het toezicht van den regeeringschef zelf gebracht. Als leider trad op S. E. Renato Ricci. Zij nam de zware opgave op zich, om de nieuwe Italiaansche generaties volgens de ideeën van de fascistische revolutie te vormen.

De nieuwe organisatie werkte schitterend en reeds één jaar na haar oprichting werd bij wet van 30 November 1927 No. 2341 bevolen, dat de „Opera" ook de nationale organisatie voor physische opvoeding in zich opnam, zoodat de „Opera" de geheele lichamelijke opvoeding van den scholier in handen had.

De trotsche geest en discipline, die het fascisme in de jonge Italiaansche generatie gewekt had, drong ook in de klassen der scholen door en vernieuwde er de atmosfeer en bracht er meer leven in.

Zoo werd dan de meer in schijn als in wezen bestaande tegenstelling tusschen onderwijs en lichamelijke opvoeding der jeugd opgelost; het gevolg daarvan was, dat de „Opera Balilla" direct onder het Nationale Ministerie van Onderwijs kwam en deze overgang werd door de wet van 14 November 1929 No. 1922 bekrachtigd.

Als leider der „Opera" bleef S. E. Renato Ricci en deze kreeg de functie van onderstaatssecretaris voor de Lichamelijke Opvoeding.

Hij schreef de volgende samenvattingen, welke eigenlijk het fundament vormen, waarop de opvoeding van den nieuwen Italiaanschen mensch gebouwd is.

„Beschouwingen over lichamelijke opvoeding: opdat de jonge Italiaan de waarde van zijn eigen lichaam, gezondheid en lichamelijke kracht begrijpt; al was het alleen al voor de beteekenis welke deze 3 dingen in zich zelf herbergen; en voor diegene die ze bezit, gunt het een blik op de grootere beteekenis, van een hooger gezichtspunt uit beschouwd: „de nationale verdediging".

„Beschouwingen over militaire hoedanigheden, om altijd bereid te zijn om het Vaderland te dienen en zich altijd gereed

te houden voor alle mogelijkheden en uiterste noodzakelijkheden".

„Geschiedkundige, burgerlijke en politieke beschouwingen, die een helderen blik werpen over den door Italië afgelegden weg en toekomstige mogelijkheden. Dit alles is echter nutteloos als jonge menschen krachtig en flink zijn, maar het geloof om zich zonder aarzelen te moeten opofferen, missen."

De opbouw

De „Opera Balilla" omvat de geheele Italiaansche jeugd van 6—18 jaar.

De mannelijke jeugd is volgens leeftijd ingedeeld in de Balilla en Avantgardisten; de vrouwelijke jeugd in: „kleine Italiaanschen" en „jonge Italiaanschen".

De Balilla is onderverdeeld in:

„Figli della Lupa (kinderen der wolvin) van 6—8 jaar.

„Balilla Escursionisti" (loopende Balilla) van 8—12 jaar.

„Balilla Moschettieri" (geweer Balilla) van 12—14 jaar.

De Avantgardisten bestaan uit:

„Avantgardisti Moschettieri" van 14—16 jaar.

„Avantgardisti Mitraglieri" van 16—18 jaar.

Een speciale afdeeling vormen de jongeren, die een zeeopleiding willen hebben. Deze jongens noemen zich „Marinaretti". Ze bestaan uit de volgende onderafdeelingen:

„Figli della Lupa" van 6—8 jaar.

„Marinaretti Segnalatori e piloti" van 8—12 jaar.

„Avantgardisti artiglieri e mitraglieri" van 12—18 jaar.

Wanneer een kind in de „Opera" ingeschreven wordt, is de toestemming van ouders of voogden noodzakelijk; deze bepaling vooral heeft de sympathie van het geheele Italiaansche volk.

De Balilla is geheel volgens de klassieke formaties van de Romeinsche legers georganiseerd in groepen, manipel (3 groepen), centurie (3 manipel), kohort (3 centurie's) en legioenen (3 kohorten).

Het commando over de verschillende formaties hebben officieren, die uit de militie komen, eigenlijk volksschoolleeraren, die een bijzondere begaafdheid voor jeugdopvoeding bezitten.

In de laatste jaren worden de officieren opgeleid door hen, die een cursus gevolgd hebben aan de fascistische universiteit voor Lichamelijke Opvoeding.

Leidsters der vrouwelijke formaties zijn leeraressen en zij, die een diploma van de vrouwen-universiteit van Arvieto bezitten.

Leiders en Leidsters worden met de meeste zorg uitgekozen en bestaan uit menschen, die geheel doordrongen zijn van hun taak en ook de capaciteiten bezitten om de jeugd lichamelijk en geestelijk op te voeden.

Een bijzondere bespreking verdient de nog zeer jonge organisatie der „Figli della Lupa" die onder de „Opera Balilla" de jongens van 6—8 jaar vereenigt.

De Duce zelf heeft de aanwijzingen voor de organisatie dezer jongste recruten van het fascisme gegeven. De „Figli della Lupa" acht de Duce zóó belangrijk, dat zij het voorrecht heeft gehad op 24 Mei 1935, in het jaar XIII van de fascistische jaartelling voor hem te defileeren.

De leden der „Figli della Lupa" staan onder de hoede van gediplomeerde leeraressen. Zij vormen bijzondere formaties en beoefenen zeer lichte spelen, korte wandelingen en zeer eenvoudige gymnastiekoefeningen. In de Balilla tehuizen en turnzalen hebben zij eigen lokalen ter beschikking.

Het probleem van de lichamelijke opvoeding der Italiaansche jeugd is practisch opgelost geworden door de „Opera Balilla", toen zij de opgaven van het ministerie van Onderwijs uitvoerde en zelf een hoogere school van lichamelijke opvoeding stichtte.

De „Opera Balilla" leidt de turnoefeningen met behulp van haar provinciale onderafdeelingen, welke uit turnleeraren bestaan en tevens maakt zij de oprichting van Staatsgymnastiekscholen mogelijk door de opleiding van flinke en gedisciplineerde leeraren, welke geestelijk en lichamelijk opgroeien in den geest van fascistisch Italië.

Het gymnastiekonderricht op de lagere- en middelbare scholen wordt gegeven volgens richtlijnen, welke de Staat aangeeft en die precies de beteekenis en volgorde der oefeningen voorschrijven.

Deze oefeningen worden in de tehuizen der „Opera" door lichte exercitie's aangevuld, zooals zij voor de Balilla voor-

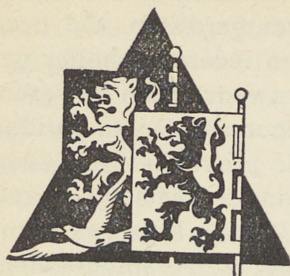
geschreven zijn en door militaire instructies en beoefenen van andere takken van sport voor de Avantgardisten. Op deze manier worden de aanleg en kracht van iederen scholier gecontrôleerd, aangewakkerd en door turnwedstrijden bewezen.

Deze wedstrijden worden periodiek door de „Opera Balilla" op de sportterreinen der steden en in de provincies gehouden om daardoor te komen tot aanwijzing van de plaatselijke kampioenen, die mogen uitkomen in den „Grooten Prijs van Littorio", het belangrijkste sportgebeuren voor de Avantgardisten. Zij worden gehouden op den herdenkingsdag van den marsch naar Rome, en hier kampen de jongens en jonge mannen om de prijzen die hun het recht geven om eens in groote internationale wedstrijden uit te komen. Op deze manier is het de „Opera Balilla" gelukt om in geheel Italië een intensieve belangstelling te wekken voor de sport en lichamelijke opvoeding der jeugd, een belangstelling, waarvan het geheele volk later de rijpe vruchten zal plukken.

OEFENINGEN

In deze vacantiemaand worden geen nieuwe oefeningen gegeven, doch moet men de oefeningen in vorige afleveringen van O.V. opgenomen, herhalen en nog eens achter elkaar doornemen.

W. W.

GEHOORD OP HET 7e VLAAMSCH NATIONAAL ZANGFEEST TE BRUGGE OP 23 HOOIMAAND 1939:

SPREEKKOOR: Hoor, Nederland, dat, in den kreits
der Dietsche landen saamgesnoerd,
een vrijgevochten vlagge voert,
hoor naar het Zuiden, denk bijtijds
dat Vlaanderen Dietsch van tale is,
geen veste voor den Wale is!
Eén hart!

HET VOLK: **Eén hart!**

VOORZEGGER: Eén daad!

HET VOLK: **Eén daad!**

VOORZEGGER: Eén dam!

HET VOLK: **Eén dam!**

VOORZEGGER: Van den vreemde willen wij....

HET VOLK: **Niets!**

VOORZEGGER: Maar Nassau is trouwhartig....

HET VOLK: **Dietsch!**
